

בֵּינוֹן דְּכִתִּיב וַיְקוּב, נְקִיב שְׂמָא דְאַמִּיָּה שעד שהוא לא עשה את הפעולה הרעה של ברכת ה' אז הכתוב סתם והעלים את שם אמו ואת הענין שהיא זינתה עם המצרי, אבל מכיון שנאמר 'ויקוב' שהוא ברך את ה' אז ע"י חטאו הוא גרם שהכתוב גילה ופרסם את שם אמו בכדי שיאמרו עליה ארור שזה ילדה, ארור שזה גידלה (מק"מ).

בימי רשב"י יש רשות לגלות הסודות

אָמַר רַבִּי אֲבָא, אִי לֹא דְבוּעִינָא קְדִישָׁא קִיָּמָא
בְּעֵלְמָא, לָא אַרְשִׁינָא לְגַלְאָה אמר רבי אבא שאם לא היה

בעולם המאור הקדוש רשב"י לא הייתי רשאי לגלות את הסוד הדבר, (מפאן וְהִלְאָה)
דְּהָא לָא אֲתִיְהִיב מְלָה דָּא לְגַלְאָה אֶלָּא לְחַבְרִיָּא,
דְּאִינוּן בֵּין מְחַצְדֵי חֻקְלָא שהרי לא ניתן דבר זה לגלותו אלא רק לחברים

הקדושים שהם בין קוצרי השדה כי ע"י לימודם בסודות התורה הם קוצרים את השדה העליונה שהיא המלכות שבה גדלים סודות התורה והצדיקים האלו קוצרים ומלקטים אותם וזוכים בהם (רמ"ק) (דאי לאו). **תִּיפַח רוּחִיהוּן דְּאִינוּן דְּאֲתִיָּין**
לְגַלְאָה, לְאִינוּן דְּלֹא יִדְעִי תיפח רוחם של אלו שבאים לגלות את הסודות

לאילו שהם לא יודעים את ההקדמות הנצרכות לידיעת תורת הסוד.

בן הישראלית ובן הישראלי רבו בניהם ומדוע הוזכר שקלל את השם

תָּא חֲזִי, כְּתִיב בא וראה שכתוב בפסוק **וַיִּנְצְוּ בַּמַּחְנֶה בֶּן**
הַיִּשְׂרָאֵלִית וְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, הָאִי קָרָא הָא

הלימוד היומני

אוֹקִימָנָא ופסוק זה כבר ביארנוהו החברים באופן אחר, **אֶבֶל דָּא בַר**
אִינְתוֹ אֶחָרָא דְאָבוּי, בְּעֵלָה דְשְׁלוֹמִית הָוָה אבל עכשיו נבאר
באופן זה כי זה הבן הישראלי שמנע מבן הישראלית ליטע את אהלו במחנה דן הוא היה בן
מאשה אחרת של אביו וזה אביו היה גם בעלה של שולמית (רמ"ק). **וְכִיּוֹן דְאֶתָא**
הַהוּא מְצַרָּאָה עָלָה, בְּפִלְגוֹת לִילְיָא, תָּב לְבֵיתָא וַיֵּדַע
מְלָה, אֶתְפָּרֵשׁ מִנָּה וְלֹא אֶתָּא עָלָה ומכיון שבא אותו המצרי עליה
בחצות לילה [מח] אז אותו אדם שב לביתו וידע מהדבר ולכן הוא פרש ממנה ולא בא עליה.

אור הרשב"י

וראה מה שעתידי לעשות לו בשדה, אמר ודאי
זה חייב מיתה, כמו שכתוב (ויקרא כד) ומכה
אדם יומת, ולא עוד אלא שבא על אשתו של
דתן על כך חייב הריגה, שנא' (שם ויקרא כ)
מות יומת הנואף והנואפת, והיינו דכתיב ויפן
כה וכה וגו', ראה מה עשה לו בבית ומה עשה
לו בשדה.

וכן איתא בפרקי דרבי אליעזר פרק מז' יוסי
אומר המצריים היו מטמאין את כל ישראל
ולנשיהם עמם, כידייה בנו של דן נשא אשה
משבטו שלומית בת דברי, ובאותה הלילה באו
עליו נוגש פרעה והרגו אותו ובאו על אשתו
והרת וילדה בן והכל הולך אחר הזרע. אם
מתוק למתוק אם מר למר, וכשיצאו ישראל
ממצרים התחיל מחרף ומגדף בשם אלהי
ישראל, שנאמר ויקוב בן האשה הישראלית
את השם.

[מח] כדאיתא במדרש בשמות רבה ומנין שלא
נחשדו על הערוה שהרי אחת היתה ופרסמה
הכתוב שנאמר (ויקרא כד) ושם אמו שלומית
בת דברי וגו', אמרו רז"ל נוגשים היו מן
המצריים ושומרים מישראל, נוגש ממונה על
עשרה שומרים, שומר ממונה על עשרה
מישראל, והיו הנוגשים הולכים לבתי השומרים
בהשכמה להוציאן למלאכתן לקריאת הגבר,
פעם אחת הלך נוגש מצרי אצל שומר ישראל
ונתן עיניו באשתו שהיתה יפת תואר בלי מום,
עמד לשעת קריאת הגבר והוציאו מביתו וחזר
המצרי ובא על אשתו והיתה סבורה שהוא
בעלה ונתעברה ממנו, חזר בעלה ומצא המצרי
יוצא מביתו שאל אותה שמא נגע בך אמרה לו
הן וסבורה אני שאתה הוא, כיון שידע הנוגש
שהרגיש בו החזירו לעבודת הפרך והיה מכה
אותו ומבקש להרגו, והיה משה רואה אותו
ומביט בו וראה ברוח הקודש מה שעשה בבית

וְנָטַל אִינְתּוֹ אַחֲרָא, וְאוֹלִיד לְהָאִי, וְאַקְרִי אִישׁ
הַיִּשְׂרָאֵלִי, וְאַחֲרָא בֶן הַיִּשְׂרָאֵלִית וּלְכֵן הוּא לְקַח אִשָּׁה אַחֲרֵת וְהוֹלִיד
אֶת זֶה הַנִּקְרָא אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי וְהָאֲחֵר נִקְרָא רַק בֶּן הַיִּשְׂרָאֵלִית וְלֹא יִשְׂרָאֵלִי כִּי אָבִיו הִיָּה
מִצְרִי. אִי אִינּוֹן אִינְעוּ הָכָא כְּחֲדָא, מְאִי קָא בְעֵי הָכָא
שְׂמָא קְדִישָׁא. וְאַמְאִי קָלִל שְׂמָא קְדִישָׁא וְקִשָּׁה שְׂמָאֲחֵר שְׂהֵם
רַבּוּ כַּאֲן בִּיחָד לְמָה הוּא הִיָּה בְּכָלֵל צְרִיךְ לְהַזְכִּיר כַּאֲן אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ וְלִמָּה הוּא הִיָּה צְרִיךְ
לְקַלְלוֹ.

ע"י המחלוקת והמריבה נתגלה ענין בן הישראלית ולכן נקב ופירש את השם
הקדוש

אֵלָא, אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי אָמַר מְלָה מְאִפִּיָּה, מְגוּ קְטָטָה.
מִיד וַיִּקְוֶב בֶּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֵלָא הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי
אָמַר מִתּוֹךְ כַּעַס הַמְּרִיבָה אֶת הַדָּבָר שֶׁקָּרָה מֵעַנִּין אָמוּ בַּמִּצְרַיִם וְלְכֵן מִחֲמַת בּוֹשְׁתּוֹ וְכַעֲסוֹ מִיד
וַיִּקְוֶב בֶּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת ה' . בְּמָה דָּאֵת אָמַר כְּמוֹ שְׂנֵאמַר, וַיִּקְוֶב
חֹזֵר בְּדַלְתּוֹ דְּהֵינּוּ. רְזָא דְּמְלָה, נָטַל ה' דְּשְׂמָא קְדִישָׁא,
וְלֵיט, לְאַגָּנָא עַל אִפִּיָּה שְׂטוֹד הַדָּבָר הוּא שְׂהוּא לְקַח אֶת הָאוֹת ה' הָאֲחֵרוֹנָה

של השם הוי"ה הקדוש והוא קיללו בכדי להגן על בושת אימו, ואין הכוונה שהוא קילל רק
את האות ה' כי הרי כתוב בסנהדרין ס' ע"א שאינו חייב עד שיברך שם בן ארבע אותיות
אלא הכוונה שהוא בעיקר פגם באות ה', דהיינו שהוא לקח את האות ה' והפרידה מהשם
הקדוש והשליט את הערוה כי הוא הכניס אותיות ר"ע בין האותיות ו"ה של השם הקדוש

הלימוד היומני

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

ובזה הוא היגן אל בושת אימו לומר שאין זו תמיהה כי כיוצא בו לבת מלך (רמ"ק). **וְדָא**
הוּא נְקִיבָא, דְּאִיהוּ נְקִיב וּפְרִישׁ שְׂמָא קְדִישָׁא וזהו מש"כ ויקוב את ה' כי הוא נקב ופירש את השם הקדוש שהוא שמע בסיני וגידפו. **וְלִמְחֻצְדֵי**
חֲקָלָא אַתְמַר. וְרָזָא דְמִלָּה וסוד זה נמסר רק לצדיקים שהם קוצרי סודות
השדה של המלכות, וסוד הדבר הוא מש"כ, (משלי ל) **בֵּן דְרֶךְ אִשָּׁה מְנַאפֵּת**
וְגו' דהיינו שהמשיך המקלל את השפע ללילי"ת שהיא נוק' דקל"י שהיא בסוד אשה
מנאפת בכדי לינוק שפע מהקדושה, והוא סוד טומאת הנדה והזבה שבוה אמרו הרואה דם
בחרדל שחרד"ל הוא סוד חור בדלתו ועי"כ שפחה כי תירש גבירתה והוא סוד נעלם שאסור
לגלותו (רמ"ק), **וּפְאָה חוּלְקִיהוּן דְּצַדִּיקַיָּא, דִּידְעִין מְלָה,**
וּמְכַסְיִין לָהּ אשרי חלקם של הצדיקים שהם יודעים את סוד הדבר ומעלימים אותו.
וְעַל דָּא אַתְמַר ועל זה נאמר, (משלי כה) **רִיבֶךָ רִיב אֶת רַעְךָ**
וְסוּד אַחַר אֵל תִּגַּל דהיינו שאפילו בשעת מריבה אל תזכיר את דופי אבותיו
שאינן הכל יודעים אותו ואתה מגלהו ואילו כאן נתגלה הענין ע"י המחלוקת.

המלכות נקמה את נקמתה

ה' בַּתְרָאָה, הָוֹת נּוֹקְפָא דִּינְקָא בְּתֵרִין סְטֵרִין וזאת האות ה'
האחרונה שבשם הוי"ה היא בחינת הנקבה הקדושה שהיא יונקת משני הצדדים פעם
מהחסד ופעם מהגבורה, **בְּגִין כַּךְ נִטְלָא זַיִינִין דְּמִלְפָּא, וְנִקְמַת**
נְקֻמָּהָ ומחמת חטא המקלל אז לכן המלכות לקחה את כל המלחמה של המלך שהוא
מהגבורה דו"א והיא נקמה את נקמתה, **דְּכֶתִיב** שכתוב, **הוֹצֵא אֶת**

הלימוד היומני